

Meneer Hondema keek naar de donkere wolken en voelde de gure wind.

Het stormde. Opspattende golven brachten het water steeds weer naar de rotsblokken maar het vloeide allemaal weer terug naar de zee. Hij rilde van de kou en ritste zijn jas dicht tot aan zijn kin. Hij zag dat alle schepen moeite hadden om de haven binnen te varen, dat werd een gevecht met de elementen. De opvarenden moesten een andere vaarroute nemen of wachten, bidden en voor anker gaan. Het duurde even, maar uiteindelijk navigeerden ze de haven binnen.

‘Dat is dankzij de schipper én de havenmeester,’ mompelde hij ontroerd. En hij dacht aan zijn eigen leven en zijn geloof.

In zijn fietstas zat al een tijdje een brief. Het lag naast het fiets-reparatiesetje. De envelop, die netjes was opengemaakt, zat er nog omheen. Meneer Hondema, een denker tot en met, dacht opeens aan die brief. Hij twijfelde of hij erop zou reageren, of dat hem goed zou doen. Daarom had hij de brief nog niet doorgeschoven naar een stapel papieren of in de plastic zak gestopt die bij zijn bed stond. De brief nu laten wegwaaien om van de twijfel af te zijn, was ook nog een optie en bij dit beeld krulden zijn lippen even tot een glimlach.

‘Eerst maar een koffie nuttigen,’ besloot hij en die klanken vlogen wel met de gure wind mee.

Hallo meneer Hondema, alias meneer H. deel 1

Deze ochtend had hij alle tijd voor zichzelf genomen. Hardop oreerde hij zijn voornamen:

‘Cornelis, Adrianus, Bernardus, Ludovicus, Martinus, wat is daarop je antwoord? Ja, ik wil koffie,’ zei hij weer hardop. Dat is grappig, want meneer H. heeft officieel maar één voornaam.

Hij dronk drie mokken leeg en na nieuwsberichten, boterhammen en controles, werd het echt tijd om te vertrekken. Het was inmiddels laat in de middag. Nu meneer H. eindelijk aangekleed was, zag hij er goed verzorgd uit: een nette broek, een colbert, een overhemd en een bijpassende stropdas. Tot slot een trui.

‘Verstandig keuze,’ zei hij terwijl hij met zijn hand op zijn trui klopte. Hij kende de grillen van de zee en wat daaruit op land kwam, zoals mist en kou. En vandaag zou hij richting zee gaan. De trui paste net onder zijn ruimvallende colbert. Het was zijn lievelingstrui, de zeeblauwe marine variant met mooie schouderstukken. Hij verheugde zich er al op dat hij het colbert uit zou trekken om de trui even te showen in het verpleeghuis.

Meneer H. had zich lekker gewassen, geschoren met het mesje en een beetje te veel aftershave genomen. Tot slot verzorgde hij, kijkend in de spiegel, zijn haar met tonic en brylcreem. Hij had tenminste nog flink wat hoofdhaar om te kammen. Lekker fris en goed gekamd begon hij, inmiddels uren later, aan wat er die dag belangrijk was. Hoe ouder hij werd, hoe meer tijd er aan zichzelf opging. Elke dag douchen, dat was voor meneer H. niet nodig. Hij had de oorlog nog meegemaakt en dan weet je uit ervaring wat écht belangrijk is.

Meneer H. stond eindelijk buiten om zijn deur op slot te draaien. Dat lukte, maar toen kwam de twijfel. Hij voelde nog even extra aan zijn voordeurknop en nog een keer.

‘Is de deur nu écht dicht,’ mompelde hij. Nogmaals keek hij naar de deur en naar zijn handen, alles moest extra gecontroleerd worden door zijn bruine ogen. Meneer H. is een mooie man,

maar hij had niet dat zelfverzekerde gevoel. Zijn hoofd maakte overuren om in gedachten of hardop die altijd eeuwige twijfel te uiten:

‘Is de deur wel dicht, het gas uit, zit er niets aan mijn handen geplakt?’ Daardoor nam dat afsluiten en het controleren veel tijd in beslag, ook vandaag. Hoe laat het was en zijn verplichtingen, die waren op zo’n moment niet belangrijk, nee, de tijd wás dan van meneer H. Als alles anders verliep dan gepland, dan was dat maar zo.

Treinen vertrokken, afspraken verliepen, de zon ging onder en het controleren was heel vermoeiend. Tussen het checken door voelde hij of het kammetje en de frisse snoepjes in de zak van zijn colbert zaten.

‘Hebbes,’ zei hij en klopte daarbij even op zijn zakken. Het dragen van een spijkerbroek met sportschoenen of een saaie grijze jas of het hebben van een flinke snor met stoppelbaard? Daar deed hij niet aan en ook niet aan een vieze adem.

‘Aaahh,’ ademde meneer H. tussendoor in zijn hand, hij rook nog fris uit zijn mond. Na een aantal controles voelde hij nog eenmaal aan de ijzeren ronde deurknop van zijn voordeur, zijn zegelring aan zijn rechterhand schraapte heen en weer langs het metaal. Zijn schoen, maat drieënveertig, tikte telkens de vloer aan steeds nadat zijn hand de knop had gecontroleerd. Toen maakte hij resoluut een draai naar links, richting het trappenhuis van zijn portiek.

In die portiekwoning vond het plaats, zijn leven. Hij wist natuurlijk dat meer dralen zou leiden tot nog meer twijfel en dan zou hij alle stappen weer opnieuw moeten doen, te beginnen met het naar binnen gaan om de boel opnieuw te controleren. Soms gebeurde dat ook en was zijn dag verpest. Zo kon het langer duren voordat hij weer buiten kwam en buiten zijn vond hij zo fijn.

‘Wat een heerlijk weer vandaag,’ zei meneer H. toen hij met zijn gebruinde gezicht even buiten de portiekdeur reikte om de

warme zonnestralen te voelen. Op zijn wang zag je wat bloedsporen van het scherpe scheermesje, maar zijn wangen waren verder glad.

Vandaag ging hij op een missie. En hij zette de portiekdeur vast met een haak. Naar visites reed hij steevast op zijn fiets, die hij uit de kelder omhoog reed, nadat hij eerst de banden had gecheckt op hardheid. Met twee duimen drukte hij op de banden om er zeker van te zijn dat ze rijklaar waren.

‘Eh, nou dat kan wel een pompje gebruiken,’ constateerde hij. Aan slappe banden had meneer H. een hekel.

V: *‘Hij pompte ze vaak zo hard op dat ik dacht, dat wordt een klapband.’*

Misschien had hij ook een hekel aan het autorijden. Zijn rijbewijs verlengde hij steeds, maar om een of andere reden benutte hij deze vaardigheid niet. En omdat het almaar drukker werd op de weg, was achter het stuur zitten niet meer de plek waar hij wilde zijn. Op zijn fiets genoot hij van zijn vrijheid.

V: *‘Ik heb in ieder geval nog nooit iemand zien ‘dwangen’ op de fiets.’*

Het oppompen had weer wat tijd afgesnoept. Onderweg zag meneer H. dat er een wegafsluiting was.

‘Verdorie,’ zei hij verhit, ‘nu moet ik ook nog eens omrijden.’ Het was heel druk in het centrum. Hij was al laat en nu werd het nog later. Met flinke tegenwind trapte hij door. De trapper had kuren maar kon nog wel even mee. De straten, pleinen en tussendoor weggetjes, kende hij op zijn duimpje. Het verpleeghuis, waar zijn tante woonde, sluit de deuren om 18.00 uur.

‘Ik zet de motor aan want de deuren gaan straks dicht.’ Meneer H. ging sneller fietsen. De klok tikte door. Opeens stopte hij bij een T-splitsing. Op de weg lag een kleine stenen tegel die door hem werd weggeschopt, richting de goot.

‘Zeker ergens afgevallen, te gevaarlijk,’ zei hij. Er werd getoeterd want hij stond in de weg en de automobilist werd ongeduldig. Die zag een wat oudere man met fiets treuzelen om iets onduidelijks. Meneer H. zwaaide maar zei:

‘Schreeuwlelijk.’

Niet veel later fietste hij weer verder, gebogen door de tegenwind richting de zee, maar de tijd, die boog niet mee.

Hallo Meneer Hondema, alias meneer H. deel 2

Meneer H. arriveerde in het verpleeghuis op een onhandige tijd want het was etenstijd: 17.46 uur. En mee eten mocht niet, de porties zijn van tevoren besproken en gereserveerd voor de bewoners. Ach, hij kende een visboer in de buurt die lang open was en na de visite met koffie, als de tijd meeviel, kocht hij daar een visje.

De zeelucht werd met zichtbaar plezier door meneer H. naar binnen gesnoven. Omdat hij nu een loopneus had, snoot hij meer dan hij kon opsnuiven. Misschien had Meneer H. wel hooikoorts, maar hij hield zich niet zo bezig met de oorzaak van zijn druipende neus.

Met zijn zakdoek in de hand liep hij naar binnen. Op zijn bestemmingen maakte hij een praatje, met dat contact werd zijn dag kleurrijker. Hij begreep niets van mensen die niet konden begroeten. Horkerig, vond hij hen. Niet terug gegroet worden kon hem in een sombere bui storten. En meneer H. kende persoonlijk een paar horken...

De receptionist, een verzorger, twee bewoners en een activiteitenbegeleider zeiden allemaal:

‘Hallo meneer Hondema.’

Opgelucht glimlachend omdat hij redelijk op tijd binnen was, antwoordde hij met:

‘Eindelijk fatsoenlijke mensen,’ waarna er volop gelachen werd.

‘Lekker weer, hè,’ zei een bewoner.

‘Jazeker, the sun is shining,’ antwoordde meneer H. en hij verheugde zich al op een kop koffie. Tijdens zijn visite kon hij, via het raam, een woeste zee zien en wegwaaiende wandelaars. Er was koffie met twee kaakjes.

‘Krijg je wel goed te eten van de diëtiste?’ vroeg meneer H. bezorgd aan zijn iets te dikke tante.

Zij knikte van nee en begon een verhaal over dat ze een keer zo lekker gegeten had. Het werd een gezellige ontmoeting die ruimschoots overging naar de avond. De post van tante werd ook doorgenomen en grotendeels in een la achtergelaten.

Meneer H. dacht even aan zijn eigen post en aan die ene brief. Het was al donker en hoewel de buitendeuren gesloten waren kon je van binnenuit bij het verpleeghuis gewoon vertrekken.

Het lachen verging hem toen hij weg wilde fietsen en merkte dat zijn band zacht was. Op het raam tikkend zei hij hard pratend tegen een zuster:

‘Is er ergens een fietspomp die ik kan lenen?’ De zuster was welwillend en de deuren gingen weer even open. Na het pompen bleef de band hard. ‘Daar kan ik wel mee thuis komen’, schatte meneer H. in. ‘Dat visje laat ik schieten.’ Hij was er even mee bezig geweest want het dopje van het ventiel was weggerold, bleef lang onvindbaar en toen moest hij nog controleren of hij niets had achtergelaten.

Het fietsen was meestal heerlijk, maar het inademen van vieze uitlaatgassen, daar kon meneer H. behoorlijk boos om worden. Dan keek hij nijdig naar de chauffeur, riep hij van alles en rochelde hij de ingeademde viezigheid op de grond.

Op de heenweg was het een en al viezigheid geweest in de stad en nu op de terugweg naar huis werd hij ook nog eens afgesneden door een grote zwarte Mercedes. Nou toen was het hek helemaal van de dam.

‘Gvd, kan je niet uitkijken!’ Meneer H. balde zijn linker vuist en keek boos. Deze keer stopte de chauffeur, een hele grote man stapte boos uit.

MMC: ‘Hoe meneer H. zich voelde weet ik niet, maar joh, ik schrok, het zag er gevaarlijk uit. Ik stond stil bij het stoplicht, kwam net van de volleybaltraining.’

Dreigend kwam de lange, gespierde chauffeur op hem af.

‘Wat moet jij nou.’

Dit zou weleens heel erg mis kunnen gaan. Ineens, totaal onverwacht, zei meneer H.:

‘Geef me de vijf’ en stak meteen zijn hand uit. De chauffeur had alles verwacht, behalve dit en zo had meneer H. zich uit deze netelige situatie gered. Want de chauffeur werd meteen vriendelijk en zei, terwijl hij de hand van meneer H. schudde:

‘Oké, ik ga weer verder. Dag.’

Nu kon er weer ontspannen worden gefietst. Het was tijd om naar huis te gaan. Het was al een tijdje donker en hij had trek. Daar ging meneer H. met zijn kleurige overjas. Met een glimlach op zijn gezicht zong hij:

‘Hij was een fijne knul, hij maakte altijd flauwekul.’

Hij snoof de frisse avondlucht in, zonder uitlaatgassen. Zijn fietslicht bescheen het fietspad dat langs bomen liep. Zijn stad, zijn dag, zijn tijd, zijn gevulde fietstassen. Hopelijk komen er geen obstakels meer of afsnijders.

V: ‘Nu weet je een beetje meer over meneer H., het is een markante man, he.’

Maar tijdens zijn nachtrust liep de fietsband weer leeg.

